

ישו מעורר חששות בירושלים

ישו הניע גם לירושלים. לפי התיאור ב"ברית החדשה" הייתה כניסתו לעיר חגיגית, פָּנָאָה למשיח מבית דוד. תומכיו פרשו לפניו מטפחות וכפות תמרים וקראו: "הושעִנָּה! ברוך הבא בשם ה'! ברוכה מלכות דוד אבינו." (מתי: הכניית החדשה). הביקור בעיר היה סמוך לחג הפסח. אנשים רבים באו לחצר המקדש למכור ולקנות סחורות ולחללין כספים, והחצר הפכה למעין שוק. ישו נכנס לחצר בית המקדש והטיף נגד התופעה הזאת. הוא האשים את הכוהנים בחילול הקודש, ואף ניבא שההתנהגות הזאת תביא לחורבן בית המקדש. הוא קרא להמון העם לחזור בתשובה ולהתכונן ל"מלכות השמים".

ישו בדרכו לירושלים
(ציור של פריז. אנגליקן
מהמאה ה-15)

דבריו של ישו הכעיסו את המנהיגים היהודים. הם חששו שרבים ילכו אחריו ויפרשו את דבריו על הגאולה הקרובה כקריאה למרד נגד שלטונות רומא. בדרך כלל ניסו המנהיגים היהודים להגיע לקשרות עם הרומאים ולהימנע מעימותים. הם גם נלחמו נגד תופעת משיחי השקר, וראו גם בישו משיח שקר. הכוהן הגדול החליט להסגיר את ישו לידי הנציב הרומי באשמת מרידה בשלטון הרומי.

ישו ותלמידיו ב"סעודה האחרונה"

לפי המסופר ב"ברית החדשה" ידע ישו על כוונותיו של הכוהן הגדול. הוא גם ידע שדינו של מי שבמרד ברומא הוא מוות. לכן הוא ביקש להיפרד מתלמידיו בסעודת חג הפסח שערך בירושלים. בשעת הסעודה נתן ישו לכל אחד מתלמידיו התיבת לחם ובירך על כוס יין. על הלחם הוא אמר שהוא בשרו ועל היין – שהוא דמו. באמצעות הטקס הזה ביקש ישו להעביר את בשרו ואת דמו אל תלמידיו כדי שימשיכו את דרכו. סעודה זו הייתה סעודתו האחרונה של ישו לפני שהוצא להורג. מאוחר יותר כינו אותה הנוצרים "הסעודה האחרונה". טקס אכילת הלחם ושתיית היין נעשה אחד הטקסים החשובים ביותר בדת הנוצרית.

זמן קצר לאחר מכן תפס הכוהן הגדול את ישו והסגיר אותו לידי הנציב הרומי. פֶּוֹנְטִיוּס פִּילָטוּס (ראו בעמודים 139-140). הנציב האשים את ישו על שהכריז שהוא המשיח ומלך היהודים, וכי בכך הוא מרד בשלטון הרומי. פונטיוס פילטוס דן את ישו למוות. הרומאים נהגו להוציא להורג מורדים בשיטה אכזרית ביותר – בצליבה. ישו נשא את הצלב על גבו ברחובות העיר העתיקה בירושלים למרחק של כמה קילומטרים ואז נצלב ומת. מסע הייסורים הזה מכונה במסורת הנוצרית "פֶּסְיוֹן" כלומר סֶבֶל, והדרך שעבר ישו עד למקום הצליבה מכונה "דרך הייסורים" (Via dolorosa). לאורך נתיב הליכתו הוקמו מאוחר יותר כנסיות נוצריות.

מאז, לפי האמונה הנוצרית, העם היהודי אשם בצליבת המשיח ישו. ההאשמה הזאת עברה מדור לדור והייתה אחד הגורמים לשנאתם של הנוצרים את היהודים. רק במחצית השנייה של המאה ה-20 הוחלט בכנסייה הנוצרית לבטל האשמה זאת.